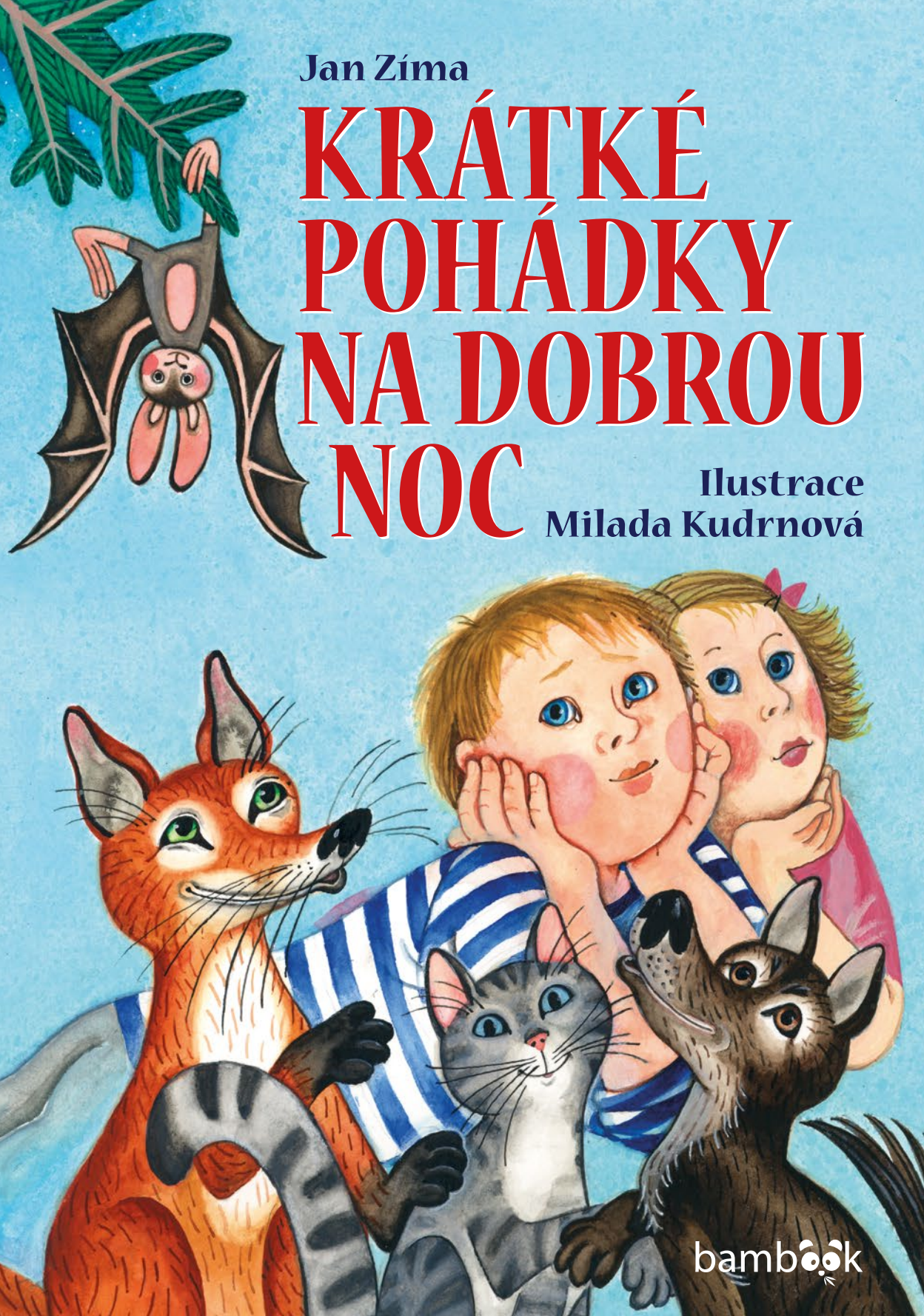

Jan Zíma

KRÁTKÉ POHÁDKY NA DOBROU NOC

Ilustrace
Milada Kudrnová

bamb**oo**k

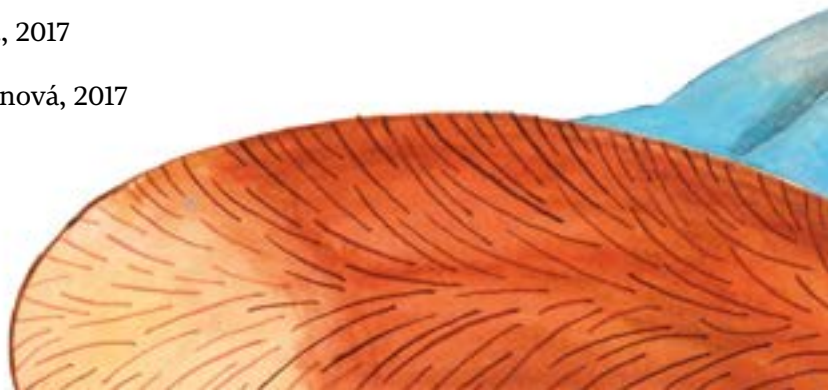
Jan Zíma

**KRÁTKÉ
POHÁDKY
NA DOBROU
NOC**

**Ilustrace
Milada Kudrnová**

© Grada Publishing, a. s., 2017
Text © Jan Zíma, 2017
Ilustrace © Milada Kudrnová, 2017

Jan Zíma

KRÁTKÉ POHÁDKY NA DOBROU NOC

Ilustrace
Milada Kudrnová

*Za inspiraci děkuji zejména své sestře Marii Havlínové,
dále panu Rudolfu Muzikářovi, Mgr. Lence Kubešové
a panu Jakubu Jandovi.*

Jan Zíma

Záměrem této pohádkové knížky je nejen navodit u dítěte pozitivní myšlení a zklidnit ho před spaním, ale přiblížit mu krásy přírody, život zvířátek, připomenout jejich mimořádné schopnosti, vlastnosti a chování. To se často podobá jednání lidí. Děti jsou nenásilně vedeny k laskavosti, ohleduplnosti, poslušnosti a smyslu pro spravedlnost.

Místa s poznávacím záměrem jsou v pohádkách vytištěna **červeně** a rodiče by je měli dětem číst pomalu a s patřičným důrazem.

Místa s výchovným záměrem jsou vytištěna **modře** a mají nenápadně vést dítě k slušnému chování a jednání.

Jména postav se mohou při čtení libovolně měnit.

Zhudebněné básničky mezi pohádkami jsou použitelné nejen pro zpívání, ale i k přednášení.

V každém případě procvičují dětskou paměť a motivují je k hudbě.

Vtipné a roztomilé ilustrace zvyšují působivost a přitažlivost textu.

O pejskovi Alanovi a koze Líze

Malý Petřík psal před Vánocemi dopis Ježíškovi. „Milý Ježíšku, myslím si, že jsem byl docela dost hodný, a proto tě moc prosím, abys mi za to přinesl pod stromeček štěňátko. Nic jiného nepotřebuji a nechci, jenom to štěňátko!“

Rodiče byli překvapeni, ale protože měli dům se zahradou, kam by se dobrý hlídač hodil, a Péťovi chtěli udělat radost, malé štěňátko koupili. Byl to **vlčák** a dali mu jméno Alan.

Pejsek byl krásný, Péťa si s ním hrál a dováděli spolu od rána do večera. Protože ten rok nenapadlo mnoho sněhu, často spolu pobíhali i po zahradě.

Na jaře přijel na návštěvu děda a přivezl malé kůzlátko. Počítal s tím, že je maminka o Velikonocích upeče k obědu. To se ale přepočítal. Kůzlátko bylo roztomilé, všem se moc líbilo a nikdo nechtěl, aby ho snědli. Kůzle dostalo jméno Líza. S obavami, že mu Alan ublíží, ho hned pustili na zahradu, ale k údivu všech se oba rychle skamarádili. **Kůzle a malý vlčák se stali velkými přáteli.** Rychle si na sebe zvykli, honili se po zahradě a dokonce spolu spali v psí boudě.

Kůzlátko i pejsek rostli a na podzim už běhal po zahradě pořádný pes a mladá koza. Ani do boudy už se oba nevešli a kozička Líza musela být přes zimu ve stáji. Proto se tatínek domluvil s jedním sousedem, kterému se Líza líbila, že mu ji prodá. Ten chtěl začít s chovem koziho stádečka, měl velkou zahradu i dobré podmínky pro jejich chov.

A tak si jednoho dne ten pán pro Lízu přišel. Všichni se s ní loučili, i Alan běhal okolo plotu, dokud nezmizeli z dohledu. **Nebyli ale smutní, protože věděli, že kozička bude žít u hodných lidí a když budou chtít, můžou se na ni přijít podívat, pomazlit se s ní a na jaře si pohladit i nová kůzlátka.**

O koníčkovi Bělouškovi

Na jednom velikém statku, kde pěstovali obilí a jiné zemědělské plodiny, chovali také koně. Byli krásní a cvičení. Zúčastňovali se různých soutěží a závodů a často je i vyhrávali. Bydlela tam i rodina s malou holčičkou Michalkou.

Jednou se pěkné kobylce narodilo hříbátko. Na hlavě mělo velkou bílou lysinku, a proto dostalo jméno Běloušek. Hříbátko bylo krásné. Tatínek vzal Michalku za ruku a šli se na ně podívat. Michalce se moc líbilo a od té doby chodila k ohradě často. **Hříbátku nosila různé dobroty, hlavně kousky chleba a jablíčka. Brzy se stali velkými kamarády.**

Čas utíkal, hříbátko vyrostlo a Michalčin tatínek dal příkaz ošetřovateli koní, aby Bělouška cvičil a postupně jej připravoval na závody.

Ale ošetřovatel nebyl hodný člověk. **Místo aby koníčka polaskal, pohladil a vlídně s ním zacházel, stále na něj jen křičel a často používal bič. Běloušek se ho bál a bránil se, jak jen mohl. Vyskakoval na zadní nohy, řehtal a kopal kolem sebe.** Ošetřovatel si na něho stěžoval a tvrdil, že z něho dobrý kůň nikdy nebude, že by ho měli dát na porážku, než někomu ublíží.

Tatínek si večer doma mamince postěžoval, že se asi bude muset krásného koníka zbavit. **Všechno ale vyslechla i Michalka, a když ji maminka uložila k spánku, potichoučku se oknem vypravila do stáje. Otevřela dveře a pustila Bělouška do ohrady. Povídala si s ním, hladila ho a on jí rozuměl. Sklonil se tak, že mu mohla vylézt na hřbet. Hned na něm začala po ohradě jezdit. Stále mu opakovala: „Já vím, že jsi hodný a nikomu neublížíš.“**

Maminka se šla podívat, jestli Michalka už spí, a když zjistila, že je pryč, hned ji napadlo, že bude u svého koníčka. **Když rodiče přicházeli k ohradě, uslyšeli koňská kopýtka, i jak si Michalka s koníčkem povídá. Okamžitě poznali, že chyba není v koníčkovi, ale ve špatném ošetřovateli. Tatínek přijal nového, lepšího ošetřovatele, který koňům dobře rozuměl. Bělouška pak vycvičil tak, že brzo patřil mezi nejlepší závodní koně a mnohokrát dostihy vyhrál. Michalka na něho byla pyšná a měli se moc rádi.**

